

©by Jane Kievit
All rights reserved
Alle rechten voorbehouden
Uitgeverij: Yanga België - Nederland
www.yanga.mijnbestsellers.nl

Niets in deze uitgave mag verveelvoudigd en/of gekopieerd worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

Elke gelijkenis met bestaande personen of locaties is ontsproten aan de fantasie van de schrijver en berust op louter toeval.

Dupont & Séant

1. De kunstroof

“Stilte voor de storm.”

“Ssstt.”

“Clash! Klabang!”

“Ssstt!!”

“KRAAAAAAK! ROMMELDEBOMMELDEBOM!”

“Ben je doof? Stil dan toch?”

“KABOEM! PARDAF!”

“Oeps.”

“Moeten ze ons nu echt door hebben?”

“PLOF! PLOF! PLOF! PLOF!”

“Straks staan ze hier.”

“Wie,” klinkt het eindelijk verbaasd.

“De flikken natuurlijk. Wie anders.”

“Flikken? Hier? Laat me niet lachen!”

“PIEUW! WIEUW! WIEUW! WIEUW!”

“Oh nee! Wat is dat?”

“Alarm.”

“Godverdomme, straks staan die kloteflikken hier.”

“Dat zei ik toch al! Kom mee! Voordat ze ons bij de lurven hebben.”

“Te laat,” klinkt het vertwijfeld. Meteen doorboort een fel licht de duisternis.

“Waar zijn die twee boeven, die voor spook willen spelen,” klinkt het.

Enkele seconden later baadt de ruimte helemaal in het licht. Inspecteur Eric Dupont komt binnen, gevolgd door zijn collega Robert Séant.

“Tiens,” kijkt de commissaris zoekend om zich heen, “waar zijn die twee boeven nu?”

“Hé Eric,” trekt Robert de commissaris aan zijn mouw.

“Ah joh, we vinden ze wel,” zegt Eric, terwijl hij de hand van Robert van zich afschudt.

“Ik heb ze al gevonden,” antwoordt Robert benauwd.

“Wat, waar,” vraagt Eric en hij draait zich met een ruk om.

“Daar,” zegt Robert zenuwachtig en hij wijst naar het plafond.

“Waai op,” wenst Eric zijn helper hartgrondig toe, maar toch kijkt hij omhoog.

Hij slikt van pure verbazing. Want het zijn geen boeven die verstopt zitten. Het zijn geesten. Een heleboel geesten zweven boven hun hoofd. Onthutst kijkt hij rond. De geesten lijken hem uit te lachen. Het geschater klinkt hem als hoongelach in de oren. Hij ziet hoe Robert doodsbleek wordt. Zelf staat hij ook niet helemaal vast op zijn benen. Het is alsof ze zich niet verroeren kunnen. Dit gaat boven hun pet. Het ergste is dat de geesten zich ook nog eens met elkaar